

ВАРНЕНСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИК

Journal de la municipalité de Varna

Издава Варненската градска община — Organe officiel de la mairie de Varna.

Излиза двуседмично — редактира комитетъ.

Цена 2 лева

Абонаментъ за България:
за година — 50 лв.
за 6 месеца — 30 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:
официални по 250 лв. на кв. см.
търговски — по споразумение

Всичко за вестника
се изпраща чрезъ кметството
— Варна.

Негово Високо Преосвещенство Варненский и Преславский Митрополитъ Симеонъ почина на 23 октомври 1937 год.
13 часа, въ престолния градъ на Митрополията — Варна.

Изминаха се четиридесетъ дни отъ този тъженье часъ, а скръбъта по дѣдо Симеона е все така голѣма и дълбока.

Опечаленъ, за тежката загуба е цѣлиятъ български народъ, опечалени сѫ най-вече варненци, въ чиято срѣда той живѣ, работи и умрѣ.

Редакцията на „Варненски общински весникъ“, ставайки тълкувателъ и изразителъ на тази скръб на варненското гражданство и на дълбоката почить къмъ памѧтта на скжпия покойникъ, посвещава настоящиятъ брой на живота и памѧтта му, както и на безпримѣрната негова свята дейност.

† Доростолски и Червенски Михаилъ

Велика загуба

Съ блажената кончина на Високопреосвещения Варненски и Преславски Митрополит Симеон на църква и народъ загубиха най-драгоценното си духовно съкровище. Една свътла личност, единъ великанъ, който бѣ останалъ единственъ срѣдъ насъ отъ епохата на възраждането, се изтръгна отъ нашата срѣда. Обилинъ сълзи се пролѣха, всенароденъ трауръ се привнесе въ цѣлата страна съ загубата на този колось, който бѣ запазенъ отъ Провидението като избранъ съсъдъ и бѣ жива история на нашето минало отъ единъ вѣкъ насамъ.

Именития иерархъ, починалъ на 98 годишна възрастъ, служи на църковно-общественото поприще цѣли 74 години. Като Варненски и Преславски Митрополит той заемаше непрекъснато своята катедра отъ м. декемврий 1872 год. Съ самото вече многолѣтно — 65 годишно — святителствуване м. Симеонъ бѣ едно изключително явление не само въ нашата, но и въ цѣлата православна църква. Примѣръ на такова дълго служене едва ли ще се намѣри въ анализъ на църковната история. Но колкото дълга по години, толкова богата и блѣстяща по заслуги е дейността на великия покойникъ. Неговиятъ животъ е една богата и неизчерпаема рудница, отъ която се изкръять чудни бисери на самоотвержение и родолюбие, вѣра и добродетель, доблестъ и подвигъ. Животъ редко възвишенъ и морално чистъ. Въ съзнанието на мнозина мастигия старецъ се издигаше въ ореола на светецъ И народътъ се приклоняше предъ неговия свѣтълъ ликъ, въ когото виждаше за себе си едно откровение и голѣмо Божие благословение.

Две основни начала ръководѣха Високопреосвещения Симеона презъ неговото бележито вѣковно служение: дълбока обичъ къмъ народа и безусловна вѣрностъ къмъ православната вѣра. Въ това отношение той бѣ живъ символъ и отражение на плеадата дейци — титани отъ епохата на нашето възраждане, заветите на които той неуклонно следваше и самъ се издигаше като велиъкъ свѣтилникъ и будителъ на своя народъ. Тия начала сѫ импулсирали въ миналото строителите на народностната ни сѫдба, които умѣятъ да превъзмогватъ всички трудности и да устояватъ на всички изкушения въ борбата за народни правдини. Старецъ Симеонъ още въ първите стъпки на своята църковно-обществена дейност и до последното си издижане остана вѣренъ и буденъ стражъ на тия завети. Затова той бѣ тѣй високо издиганъ и почитанъ отъ всички.

Като народенъ труженикъ м. Симеонъ ни даде примѣръ какъ трѣбва да се служи народу безкуризено и честно, самоотвержено и неуморно, всепредано и съ високо съзнание за дѣлъ. Въ миналото той се е борилъ за народните правдини и съ турските власти и срещу гръцките домогвания. Отъ ученическата още скамейка той пише пламенни статии срещу несправедливите отношения на Цариградската патриаршия къмъ българския народъ. На неговата високородолюбива и просветна дейност се дължи много за побѣдяването на Варненския край, който въ миналото се

считалъ крепость на гърцизма у насъ. Подиръ освобождението на България ние го виждаме като единъ отъ първите дейци въ Учредителното Събрание, който взима живо участие въ изработването на Конституцията. Той е начало на депутатията, която презъ 1879 год. отиде въ Ливадия, за да връчи избирателния актъ на князъ Батембергъ. Той председателствува третото народно събрание презъ 1883 год. и е начало на депутатията, която отива въ Петербургъ, за да търси довѣрието и благоволението на императора Александра III къмъ българския народъ. Презъ цѣлото си служение Митрополит Симеонъ, безъ да се увлича въ партийните борби и политически страсти, е давалъ на българския народъ винаги своите най-добри услуги и мѫдри съвети, като истински родолюбецъ и архиепископъ, готовъ да положи и душата си за своето паство.

За църквата покойниятъ иерархъ бѣ най-голяма гордостъ и похвала, нейна съвестъ и утвърждение. Вѣковенъ стражъ на православната ни вѣра. Въ всичко вѣрень и преданъ на праотеческите вѣроизповѣдни истини. Строгъ и ревностенъ бранителъ на това, което вѣковетъ ни завѣщаха да пазимъ като зеницата на окото си — православната вѣра, въ която се покръсти народътъ ни отъ Богомѫдрия св. Царь Борисъ и съ която ни просвѣтиха равноапостолните братя св. св. Кирилъ и Методий. За опазване тази вѣра въ чистота, Високопреосвещениятъ Симеонъ е билъ винаги ревнивъ. Отъ основаването на Екзархията и до завършката на своя земенъ путь той застана като гарантъ и непоколебимъ стълбъ на нашата църква. Той бѣ най-близъкъ сподвижникъ на приснопаметните иерарси: Иларионъ Макариополски, екзархътъ Антима и Иосифа, Григория Русенски, Клиmenta Търновски и Константина Врачански — голѣмите борци и свѣтли строители на българската църква и нейната независимостъ. И срещу колко бури и сътреси м. Симеонъ е отстоявалъ правата на тая църква още въ първите стъпки следъ учредяването на екзархията, каква дълбоко просветна мисъль и непоклатна воля той е проявилъ въ борбите за църковно устройство и независимостъ следъ нашето Освобождение, каква неотслабна енергия и трезви демократични съхващания той застъпи и въ последните две десетилѣтия за благоустройството на Църквата, която копнѣше да види на възможно по-голѣма висота и чистота.

Въ своето служение великиятъ покойникъ е поставялъ архиерейската си съвестъ по горе отъ всички негови дѣла. Той не е признавалъ никакви компромиси и колебания на лѣво или на дѣсно. Неговия путь е билъ винаги определенъ и строго очертанъ. Всъкога той е действувалъ съ добра съвестъ и неуклоненъ дѣлъ и е гледалъ да опази цѣлъ и невредимъ повѣренията му залогъ като иерархъ на родната ни православна църква. Него не е съблазнявала нико парата, нико почетните, нико властта. Никога не се е увлъчалъ и отъ желанието да се прида на тихъ и спокоечъ животъ. И това го е правило винаги и въ всичко независимъ. Бившиятъ ни царь при единъ случай

справедливо го е характеризиралъ за неговия твърдъ и неподкупенъ характеръ съ думите: „скала — човѣкъ“.

Високопреосвещениятъ Симеонъ се отличаваше съ пленяващи скромност и чистота въ живота. Той бѣ чуждъ на всѣкакви излищства и разкошъ. Задоволяваше се съ най-необходимото. Трезвънъ и умѣренъ бѣ въ всичко. Спирни притиета, кафе, чай избѣгваше. Въ всичко гледаше да си обслужи самъ. Никога не искаше да поставя другите въ каквото и да било задължения спрямо себе си. Веднъжъ бидейки на обиколка въ епархията, поискали да му почистятъ расото. Той отклонилъ това съ думите: „АЗъ съмъ скаутъ“. И обяснилъ, че въ устава на скаутите имало едно положение, което най-много му харесвало и се стараялъ да го следва, а именно: „това, което самъ можешъ да си вършишъ, не оставай другите да го вършатъ вмѣсто тебе“. Въ последните дни на живота си, когато се чувстваше особена нужда отъ близъкъ човѣкъ, който да му обслужва при боледуването, дѣдо Симеонъ решително отклоняваше и запрещаваше на близките си да дойдатъ и му послужатъ. „Не искамъ, казваше той, да се измъжватъ тѣ заради мене.“

До кѫде стиваше скромността на мастития иерархъ, най-изразително се схваща отъ неговото предсмъртно желание да бѫде погребанъ на общите гробища, дето сѫ всички християни — покойници, въ ковчегъ съ чамови дѣски, обкованъ съ прости сатенъ, безъ херугви, вѣнци, ордени и кавкви и да било речи въ църква или на гроба. Въ това негово желчниче, което се точно изпълни, се прояви рѣдкото величие на покойника. И колко справедлива бѣ преценката по този случай на Негово Величество Црмя, който ни каза: „Богъ да прости светия старецъ. Великъ бѣ въ живота, великъ е и при смъртта си“.

Велики дѣла и високи качества. Скромността на дѣдо Симеона бѣ наистина пленителна, трудолюбието неуморно, преданността всеотдайна, грижата и любовта къмъ страдащите непрестанна, обичта къмъ другите, особено къмъ малките, трогателна. Съ дѣлбоко съзнание на дѣлгъ къмъ другите той отдава себе си на една самоотвержена и многоплодовита обществена дейност. Своите богати дарования — умъ, воля и сърдце, възвишена си душа, вложи всѣцѣло на една беззаетна и всепреданна служба на църква и народъ. Съ перото и красноречието си, съ примѣра и дѣлата си, покойниятъ светителъ оставилъ една действително дѣлбока и свѣтла бразда и заслужи признаталността на цѣлия народъ. Той бѣ олицетворение на морална сила, която извикваше не-принудено и благоговѣйно преклонение у всички. Високопреосвещениятъ Симеонъ ни даде примѣръ за едино разуменъ, високо мораленъ и чистъ животъ, въ който виждаме рѣдко съчетание между думи и дѣла и който е изпълненъ съ добродетель и красота, съ идеализъмъ и доброта,

Той бѣ гордост и знаме за нашия народъ и църква. Нека му подражаваме и следваме неговия пътъ, взирайки се по-часто въ неговата величава фигура и подвигъ,

Дѣлбокъ поклонъ предъ свѣтлата му память! Богъ да го прости!

СКРЪБНА ВЕСТЬ

Днесъ въ 1 часа следъ пладне въ Варна завърши своя земенъ животъ достойниятъ и много заслужилъ български иерархъ

Негово Високо Преосвещенство Варненски и Преславски Митрополитъ

СИМЕОНЪ

който служи скромно, честно и преданно на Българската православна църква и българския народъ.

Помолете се на Всевишния да отреди въ вѣчните вселения блаженъ покой на неговата родолюбива душа.

Да бѫде вѣчна паметъта му!

София 23 октомври 1937 година.

Отъ министерството на Външните работи и изповѣданнята.

На 23 октомври, 1937 г. ВЪРОЖДЕНЕЦЪТЪ

СИМЕОНЪ

Варненски и Преславски Митрополитъ
почина въ 1 часа по обѣдъ.

Неуморимъ ратникъ за вѣрска, политическа и културна свобода въ епохата на вѣзраждането, възхновенъ строителъ на свободна България,

Духовниятъ баща на нашия народъ

завещава едно отъ най-крупните и най-свѣтли имена на българската история.

Ти, татко нашъ,

който почти цѣлъ вѣкъ ни бѣше учитель, мѣдъръ ржководителъ и примѣръ на чистота, светост и служба на родината. Ти, който благослови съ дѣсница Престолонаследника ще цребждешъ чрезъ дѣлото и духа си до вѣка.

Варненското гражданство и Общинската управа се прекланятъ предъ смъртните останки на своя духовенъ баща и му даватъ синовенъ обетъ да продължатъ дѣлото му и да пазятъ света памѣтта му:

Вѣчна слава и вѣченъ животъ на името и дѣлото на Дѣдо Симеона!

гр. Варна, 23. X. 1937 год.

Отъ Варненската градска община.

Слово, произнесено от кмета на гр. Варна

г. инж. Я. Мустаковъ, предъ микрофона на Радио-Варна

Въ единъ тъженье октомврийски денъ камбания звънъ на всички варненски божи храмове възвести печалната весть за кончината на Негово Високо Преосвещенство Варненски и Преславски Митрополит Симеонъ. Скръбната весть се понесе по четирите ѝ краища на нашата страна и сви въ остри болка сърдцата на всички българи. Всъки почувствува голъмата, неизмерима загуба, която отечеството ни понася, защото въ съзнанието на всъки мисловенъ българинъ се срутва най-здравият стълбъ на всъка българска духовна култура, човешка чистота и безгранична любовь къмъ родината.

Ние варненци се почувствувахме изведнъжъ като осиротели деца, на които се отнема любимия и въчно търсенье напътственникъ и скжпъ, татко. Та кой варненецъ не е виждалъ въ лицето на дѣдо Симеона отъ толкова години насамъ своя закрилникъ, утешителъ и най-сърдеченъ доброжелател?

Има ли дѣло на хуманность, дѣло културно, дѣло за напредъкъ на нашия градъ, на което на чело да не е заставалъ твърдо нашиятъ дѣдо Владика?

Има ли болка и несгода за нашия градъ, която да не и намерила отзунъ въ сърдцето на светия старецъ?

Затова пъкъ каква радост, какво задоволство обвземаше неговата душа при вида на проявите и фактите за всестраненъ напредъкъ на градъ и държава!

Дѣдо Симеонъ бѣ нашъ, той бѣше между насъ. Но той живѣ съ болкитѣ и стремежитѣ и на цѣлия български народъ.

Нали неговиятъ животъ бѣ живата история на възхода на българското съзнаване на българския народъ и държава?

Нѣма българско дѣло отъ близо единъ вѣкъ насамъ, което да не е свързано съ неговото име.

А какъ знаеше той да цѣни и да се радва на всъки успѣхъ, който утвърдяваще българската духовна и материална култура, българското съзнание и все по-голъмия стремежъ къмъ нови духовни и материални български завоювания.

Преклонната възрастъ и раз клатено здраве за него никога не бѣ пречка да подчертаете своето поощрение да сподѣли общата радост и да благослови и съдействува за всъко добро дѣло и патриотично начинание.

Благотворителното дѣло въ нашия градъ имаше за свое знаме личността, примѣра и дѣлото на дѣдо Симеона. Въ своята дейност не веднажъ сме благоговѣяли предъ неговите пориви въ областта на варненската благотворителност.

Всъко дѣло за духовна култура въ гр. Варна лежеше близо до неговото сърдце.

Въ всички комитети за културни придобивки той развиваше дейност съ удивително старание и любовь до последните дни на своя животъ.

Въ нашия градъ, между другите комитети съществува и такъвъ за въздигане паметникъ за увѣковечаване паметта на Свети Царь Борисъ — Михаила и неговата свѣтла епоха — комитетъ, основанъ по инициативата на дѣдо Симеона въ 1924 год. Тъкмо когато бѣхме вече предъ прага да осъществимъ голъмата замисъль на дѣдо Владика,

той ни напусна, но ни оставилъ свѣщъ завѣтъ да завършимъ наченатото отъ него дѣло. Той бѣше погълнатъ отъ грижитѣ за неговото осъществяване толкова, че презъ изтеклoto лѣто, когато бѣ на почивка въ старопрестолния Преславъ, благоволи да му направя докладъ по работите на комитета въ качеството ми на Подпредседателъ на същия.

А какъ отъ близо той се интересуваше, на сърдчаваше и пожелаваше лично самъ да благослови всъко начинание въ областта на нашата материална култура! Спомнямъ съединъ мраченъ ноемврийски денъ презъ 1927 год., денъ въ който се полагаше основниятъ камъкъ на крупното строително дѣло за водоснабдането на безводния Шуменски Дели—орманъ. Въдреки всички несгоди и рискове на едно негово пътуване съ влакъ и съ автомобилъ на 40 км, отъ гр. Шуменъ, той благослови лично и непосредствено, на самото място, тъ като можеше само той да благославя, това голъмо културно строително дѣло.

А последната му благословия при полагането на основния камъкъ на новостроящия се мостъ надъ морския каналъ при нашия градъ, изпълни сърдцата на всички присъстващи на това тържество съ умиление и дълбока благодарностъ. Въпрѣки всичко, той се бѣ счель задълженъ да молитвува на самото място за успѣха на това дѣло, щомъ получилъ поканата, отправена му отъ Дирекцията на желѣзниците и пристанищата.

А това бѣше само две седмици преди да ни напустне за винаги.

Опечалени слушателки и слушатели.

Отиде си въ вѣчността голъмиятъ българинъ, ценниятъ и мждъръ напътственникъ и благиятъ баща, като ни оставилъ толкова завети за родолюбие, християнска любовь, културна дейност и непрестанна грижа и работа за всестраненъ български напредъкъ.

Не менъ се пада да преценявамъ голъмото необятно дѣло на дѣдо Симеона. Историкътъ тѣ първа ще има възможността да му даде своята безпристрастна преценка като човѣкъ и деецъ-великанъ.

Смутенъ и покрусенъ, тълкуващъ смущение и скръбъта на моите съграждани, азъ знамъ, само че на 23 X 1937 г. ние претърпѣхме една неоценима за насъ загуба. Нашите сърди сѫ обвзети отъ неизмерима печаль и неутешима скръбъ по онъ, който съ цѣлия си животъ, съ цѣлата си дейност бѣ и единъ свѣтъль примѣръ на смирене и скромность, по онъ, който и съсъ самата си смърть и последна воля ни завѣщава най-висши човѣшки добродетели. Неговата воля е светъ, законъ за насъ и ние ще я изпълнимъ до край. Безъ блѣсъкъ, безъ суeta ние ще придружимъ неговите скжпи тленни останки до избраното отъ самия него неговото вѣчно жилище всрѣдъ безмълвния градъ на варненци. Тамъ той намира, че ще се чувствува най-добре, а неговото паство ще му бѫде вѣчно признателно.

Вече два дни варненци съ свито сърдце се тълпятъ покрай безжизнения трупъ на своя скжпъ духовенъ баща и се прощаватъ за винаги съ него.

Утре тѣ ще го придружатъ съ наведени глави

Варненски и Преславски дъбо Симеонъ

„Ето истински израилтянинъ,
у когото нѣма лукавство!“

Йоал. 1:47

На 23 актомврий т. г. Варненски и Преславски митрополитъ, праведниятъ старецъ Симеонъ склопи очи. Кротко съ тиха света въ Господа вѣра, следъ 65 годишно непрѣжнато безукорно и въ всѣко отношение примѣрно святителствуване, той завѣрши 98 годишното си земно поприще. Съ добъръ подвигъ пѣтъ си измина, вѣрата упази.

Повиканъ отъ Всевишния, дъбо Симеонъ премина въ другия, невидимия, вѣченъ и блаженъ животъ. Така той се скри отъ очите на своите скъпли духовни чеда, отъ очите на цѣлия български народъ и се присъедини къмъ лика на пржедопочившите наши свети отци. Овѣнчанъ съ вѣнца на правдата, той отиде тамъ да продължи свое то свещенослужение предъ нержкотворния и пренебесенъ жертвеникъ на Господа Иисуса Христа.

Отмина и последниятъ измежду великиятъ иерарси на св. ни църква. Българскиятъ народъ начело съ благочестивия си мѫдъръ Царь знае защо испрати тлѣнните останки на този великъ пастиръ съ такива искренни и горещи сълзи: той плака и жали за тогова, който му бѣше упование на истина и правда, въ лицето на когото виждаше „свѣтлото олицетворение на новейшата история на св. ни църква, живия образъ на безпорочното приемство на богоблагодатното светителско служение на отечествената ни вѣра и на свещените ни традиции на църквата и народа ни“. Въ лицето на дъбо Симеона българскиятъ народъ указа почитъ на истинския българинъ, българињътъ, у когото нѣма лукавство.

Какво щастие и какво благословение е било и е за българския народъ и българската църква да има въ своята срѣда въ продължение на 65 години такъвъ иерархъ: „трезвънъ, благоговѣнъ, учителънъ, кротъкъ, имущъ тайнству“ вѣри въ чистой совести, питаемъ словеси вѣри и добримъ учениемъ, всѣкога следващъ съ устърдие правдата, благочестието; вѣрата, търпението. Подвизавалъ се цѣлъ животъ съ добъръ подвигъ, дъбо Симеонъ бѣше „не само украшение на нашето духовенство, но и стълпъ утвърждение на вѣроизповѣдането и на народните истини“, образецъ за всички вѣрующи съ словото си, съ живота си, съ любовта си и духомъ и съ чистата си вѣра. Така нѣкога е писалъ за него първиятъ български Св. Синодъ презъ 1871 година. Така писа за него и нашиятъ Св. Синодъ презъ 1922 год.

Дъбо Симеонъ съ своя изключителенъ свѣтъ духовенъ обликъ бѣ нѣщо повече отколкото български Варненски и Преславски Митрополитъ. Съболезнователните телеграми, които се получиха почти отъ всички православни църкви, включително и финландската такава, свидетелствуватъ за

и съ неутешими сълзи до вѣчното му жилище

Ще хвърлятъ тѣ шепа прѣсть върху тленното тѣло на дъбо Симеона, за да живѣе за винаги неговиятъ духъ въ тѣхните души.

Богъ да прости дъбо Симеона!

Вѣчна му паметъ и вѣчна слава!

неговото всеправославно значение. Не напразно блаженопочившиятъ Киевски и Галицки Митрополитъ Антоний Кроковицкий ми казаваше, че той е ималъ на писменната си маса единъ портретъ — „той на дъбо Симеона съ неговия духовенъ синъ и сътрудникъ“ и ме увѣряваше, че „ако дъбо Симеонъ бѣше клирикъ на Цариградската патриаршия, то той би билъ несмѣнъ вселенски патриархъ; ако ли пъкъ бѣше клирикъ на руската църква, то той би билъ до животъ патриархъ въ ся России“.

Мнозина съ трепетъ очакваха да се открие духовното завещание на дъбо Симеона; очакваха въ това завещание да чуятъ неговите последни отечески къмъ православния български народъ напѣтственни слова и съвети. По своята, обаче, изключителна мѫдростъ, скромностъ и смиреніе дъбо Симеонъ и тукъ остана вѣренъ на своя вѣтрешенъ душевенъ миръ. Той предпочете вмѣсто съ думи, съ личния си примѣръ и съ дѣло да посочи на всички що е добро и полезно за преуспѣването на духовното настъво. Така дъбо Симеонъ, който бѣ великъ въ своя столѣтъ животъ, остана великъ и въ своята смърть. Неговата паметъ ще се запази за вѣчни времена въ съзнанието на бѫща поколѣнія въ българския народъ. Неговиятъ гробъ съ своя прости черенъ кръстъ ще остане обектъ на смирено и благочестиво поклонение. И Господъ Иисусъ Христосъ по молитвѣ на блаженопочившия старецъ праведнаго Симеона Архиерея ще лази и занрия българската църква и българския народъ.

Епископъ Андрей.

Дъбо Симеонъ и епископъ Андрей отслужватъ молебна на селско столанския и културенъ съборъ презъ месецъ августъ 1937 година въ гр. Варна.

ПРОСВѢТНОТО ТВОРЧЕСТВО НА ДѢДО СИМЕОНА

То каки проличава у дѣда Симеона, дето веднага следъ завършване науките си въ Духовното училище на островъ Халки, той постялва презъ 1864 година за учител въ Българското училище въ Цариградъ, и то безъ заплата, кѫдето преподава, между друго, и френски езикъ.

Сѫщото се забѣлязва и при пристигането и заемане епархията си въ първите дни на месецъ декемврий 1872 година, дето той счита за главенъ свой дѣлъ да посети първо Българското училище въ Варна — нѣщо което и става на 2 декемврий.

Тъй мадиятъ, даровитъ и трудолюбивъ Варно—Преславски митрополитъ Симеонъ започва светителската си дейност и съ чисто просветни вѣпроси, особено по издържката и уредбата на българските училища, и въ тази насока се доближава до Илариона Макариополски, който като Търновски митрополитъ откри Богословско училище въ Лѣсковския манастиръ за подготовка на по-добри учители и свещеници.

Дѣдо Симеонъ разви и засили историческата приемственост: черквите да даватъ голѣма част отъ приходитъ си за училищата и чрезъ това укрепи сродството между черковните и училищните блага до Освобождението.

Презъ учебната 1873—74 учебна година, както и следъ нея, училищата добиватъ значителна помощъ и отъ епархиално право (отъ владицината). За училището въ Варна се внася такава помощъ отъ 16260 гроша. Тази парична подкрепа е причина, щото Варненското българско училище да добие по-пълно развитие и уредба. Назначава се за главенъ учител (директоръ) на тригласното училище известниятъ общественъ деецъ и писателъ Христо Самаровъ съ годишна заплата 7560 гроша, който се задържа въ Варна до Освобождението. Други учители били: Георги Замфировъ, Цвѣтко Н. Свибаровъ и Кица попъ—Иванова, свѣршила Старозагорското петокласно девическо училище, което отъ 1868 год. насамъ подготвяше класни и първоначални учителки за всички краища въ отечеството ни.

Голѣма просветна заслуга на митрополитъ Симеона е дето той още въ току-що настѫпилата пролѣтъ следъ пристигането му—презъ Великденската ваканция—свиква въ Шуменъ Учителски съборъ, който подъ негово председателство изработва програми и уставъ за градските и селски училища въ епархията които и утвърждава.

За жалостъ, другъ такъвъ съборъ следъ първия не е свикванъ, и то поради едно предупредително писмо отъ Русенския митрополитъ Григорий до дѣда Симеона, че вилаетските власти гледали сълошко око на тѣзи събори. Варно—Преславската митрополия, обаче, опредѣляла асистенти отъ градски учители за годишните изпити по селата и чрезъ тѣхъ е правено въздействие за подемъ на училищата. Познатиятъ пъкъ шуменски учител—книжовникъ Илия Р. Бълковъ е билъ облечень отъ митрополията съ качества на епархиаленъ училищенъ инспекторъ.

Избухването, обаче, на Априлското възстание въ 1876 година и последвалите го усложнения доведоха работите до свалянето на екзархъ Антина. Освенъ турското правителство, противъ дѣда Антина се обявиха и нѣкои отъ цариградските българи, както и нѣкои синодални български владици.

Срещу това твърдо застава митрополитъ Симеонъ, като дѣление противъ установения редъ въ Екзархийския уставъ и съ протестъ си подава писмено оставката като епархиалски митрополитъ и синоденъ членъ. Среснатъ, Синодътъ отказа да приеме оставката на митрополитъ Симеона и следъ дѣлги и настоятелни убеждения да не напушта Българската черква въ тежките и сѫдбоносни ония времена и направеното изявление, че вече и всички други владици неодобряватъ извършеното нарушение на Екзархийския уставъ—дѣдо Симеонъ отегля оставката си.

Следъ Освобождението пъкъ митрополитъ Симеонъ се премѣства отъ Шуменъ въ Варна, става председателъ на Окръжния училищенъ съветъ и поема отблизо грижата за подобрене на българските училища въ Варна. Скоро и въ качеството си представителъ въ Учредителното народно събрание не само по право, но и по изборъ, и съ влиянието си тамъ, като подпредседателъ въ временното бюро, издействува значителна държавна помощъ за българските училища въ Варна, а същне и за превръщането въ 1879—80 учебна година на Межкото класно училище въ държавна гимназия, каквото става презъ 1883—84 учебна година и Девическото класно училище, когато митрополитъ Симеонъ бѣ председателъ на III обикновено народно събрание.

Голѣми сѫ заслуги са на дѣда Симеона и по построяване сградата за Варненската мѫжка гимназия, както и за увеличението и здравата уредба на духовните училища у насъ.

Нека се знае и това, че съ прибиране държавни и грижливо пазене отъ страна на дѣда Симеона, въ Митрополията се намѣрватъ петъ съмѣтковидни книги на Българското училище въ Варна. Тѣ почватъ отъ откриването му въ 1860 година и завършватъ въ 1877. Отъ тѣхъ пишещиятъ тукъ многократно е черпилъ сведения.

Изобщо, бляженъ бѣ житейскиятъ пътъ на дългогодишния досточтимъ нашъ митрополитъ високопреосвещеніи Симеона. Бидейки винаги въренъ на себе си, на повелитъ въ Екзархийския уставъ и каноните на Православната чѣрква—той се отличи и съ щедростта въ благотворителни дарения и книжовно творчество, за което бѣ провъзгласенъ и поченъ председателъ на Българската академия на науките.

Бляженъ бѣ той и при смъртта си, тѣй неочеквана отъ насъ, следъ която нему се направи небивало въ България всенародно погребение и трогателно преклонение предъ последния му образъ, начело съ Царя, министри, черковни, гражданска и военни власти, както и невиждано стичане на многолюдни депутати, на мѫже жени и дѣца; а последните, както се знае, той сърдечно общаше и бедните подкрепяше. Бляженъ и вълчнопаметенъ ще остане той и съ знаменитото си завещание заскоромностъ на погребението му — нѣщо което напълно се приложи.

Иванъ П. Черовъ.

Четете „Варненски общ. вестникъ“

На служба при дѣдо Симеонъ

За пръвъ пътъ видѣхъ Негово Високопрео-
свещенство св. Варненскиятъ и Преславски митро-
полит Симеонъ презъ 1904 год. Бѣхъ току що
постъпилъ ученикъ въ Софийската духовна семи-
нария. Бѣха дошли да посетятъ семинарията Вар-
ненскиятъ Владика Симеонъ и Врачанския — Кон-
стантинъ. Направи имъ се юбичайното посрещане
съ изпѣване „Многая лѣта“ отъ по старитѣ учени-
ци. Тогава ми направи особено впечатление дѣдо
Симеонъ. Внушителъ старецъ, съ чисто бѣла
брода, хубава стойка и миловидно лице. Съ bla-
гоговеенъ страхъ цѣлунахъ архиастирската му
дѣсница и получихъ неговото първо благославяне.
Съ страхъ пристъпихъ къмъ него, защото ни бѣ-
ше внушено, че Варненскиятъ Митрополитъ е най-
строгия владика и предъ него не тукъ така може
да се излиза. Двамата синодални старци бѣха по-
канени отъ Ректора на семинарията въ приемния
салонъ, а учениците се събрахме въ класните
стани. Въ нашия класъ имаше единъ ученикъ отъ
Варненската епархия, свещенически синъ, когото
повикаха при дѣдо Симеона. Тамъ били събрани
и други ученици отъ по-горните класове, отъ съ-
щата епархия. Владиката имъ покелалъ да ги види,
разговарялъ съ тѣхъ, съветвалъ ги да бѫдатъ
трудолюбиви, послушни и примѣрни по поведение
за да оправдаятъ гржитѣ, които се полагатъ отъ
управлението на семинарията за тѣхното образо-
вание и възпитание, като на побѣдните отъ тѣхъ
раздалъ и по нѣколко лева. Съ свѣтнalo отъ радъ-
сть лице се завърна въ класа нашия другаръ.
Съ детското любопитство и наивност отрупвахме
този щастливецъ съ въпроси. „Я ни кажи, Петре,
кара ли ви се дѣдо владика, мъмра ли ви, какъ
стояхте при него, нали той е строгъ, суровъ, грубъ
и страшенъ?“ Другарятъ се смѣе и ни отговаря:
„Знаете ли, че дѣдо владика, е дошълъ само на съ-
да види, да стопли сърдцата ни съ бащинска лю-
бовъ, да ни насырдчи въ учението, та единъ денъ
да станемъ добри служители на църквата и на
народа ни. Нито ни се кара, нито ни мъмра, а
всички ни цѣлуна по челата и ни даде и пари за
да си купимъ книги за прочитъ. Той ни обеща,
че често ще ни навестява за да види дали ще из-
пълнимъ неговите съвети и какъвъ успѣхъ ще по-
кажемъ. Ето на, цѣль напалеонъ ми даде. Толкова
пари азъ и на сънъ не мога да получа отъ домаш-
ните си. Съ тѣхъ ще имамъ възможност да си
купя „Война и миръ“, „Клетниците“ и съчинения-
та на Пушкина и Лермонтова“. Съ детската завистъ
изслушахме възторжените слова на нашия другаръ
и въ себе си казахме: Защо и нашия дѣдо Влади-
ка не дойде и ни събере около себе си, като
„строгия и страшенъ“ дѣдо Симеонъ. И винаги,
когато този свѣтъ старецъ идваше въ Семинарията,
ублажавахме учениците отъ неговата епархия,
че имать Владика, който проявява интересъ
къмъ тѣхния успѣхъ и поведение по-вече отъ кол-
кото самите имъ родители. Легендата за суро-
востта на дѣдо Симеона падна. Той стана бли-
зъкъ до сърдцата ни. Азъ бѣхъ въ възторгъ отъ
него и когато бивахъ въ Варна презъ ваканцион-
ните месеци, не пропускахъ случая да отида въ
Митрополията или когато служеше въ нѣкоя цър-
ква да получа благословията му и цѣлуна дѣсница-
тата му. Следъ като завършихъ семинарията

имахъ намѣрение да остана учителъ въ родния си
градъ. Не сполучихъ, защото имаше кандидати ре-
довни учители. Нѣщо ме влечеше къмъ Варна,
но какъ да отида и дали ще мога да намѣбра
служба тамъ? Решихъ да пиша на мой близъкъ
сродникъ да запита нѣма ли вакантно място въ
Митрополията. Следъ два дни получавамъ въ хо-
тела, кѫдето бѣхъ отсѣднахъ, телеграма отъ Вар-
на. Разпечатахъ я бързо, чета и не ми се вѣрва
Телеграмата е отъ дѣдо Симеонъ, съ следното
съдѣржание: „Назначавамъ Ви за писарь при Доб-
ришкото Архиерейско Намѣстничество, ако приеме-
тате тръгнете веднага“. Каква радостъ, какво не-
очаквано щастие за менъ, че ще мога да служа
при човѣка, когото бѣхъ обикнахъ преди да го
познавамъ добрѣ Тази своя радостъ и гордостъ
сподѣлихъ и съ ректора на семинарията, нинѣ
председателствующия Св. Синодъ — дѣдо Неофитъ,
чийто напѣтствени думи никога нѣма да забравя — и чиято благословия излѣзе благодат-
на за менъ. При дѣдо Симеона когото бѣхъ уве-
домилъ че приемамъ съ синовна благодарностъ
назначението, се явихъ два дни следъ получаването
на телеграмата. Бѣше недѣлъ день. Прие ме въ
работния си кабинетъ. Следъ като получихъ bla-
gословията му, покани ме да седна. Смутихъ се.
Нѣщо ми подсказваше, че трѣба да стоя, а не
да седя на столъ предъ този старецъ, но той пакъ
ми покани да седна, защото имать да ми дава
нѣкакви напѣтствия за службата, която ми пред-
стои. Благодарихъ му и съ смирение седнахъ на
стола. Очите ми бѣха отправени къмъ благото му
лице и цѣлъ се обърнахъ на слухъ. Сърдцето ми
бѣрзо бѣрзо тунтѣше отъ вълнение, че съмъ удо-
стоенъ да водя разговоръ съ единъ великанъ ие-
рархъ и съ каква топлота ми говори, какво служ-
бата изисква отъ менъ и че бѫдещето ми зависи
само отъ менъ. Но онова, което ми направи дѣл-
боко впечатление, бѣше, когато докосна въпро-
роса за заплатата. Азъ, казва, Ви опредѣлихъ ма-
ксималниятъ размѣръ на заплатата, каквато Екз.
Уставъ предвижда 100 лв. месечно. Зная, че тази
заплата нѣма да Ви бѫде достатъчна, ако Вие живѣ-
те тѣй, както Ви сѫ научили въ семинарията.
Тази заплата нѣма да Ви позволи да спите на
пружинени кревати, да ядете на обѣдъ и вечерь
по три порции, да се обличате луксозно и да
плащате скъпа квартира. Ще се простирате тол-
кова, колкото Ви е дѣлга чергата“. Сбогувахъ се
съ своя началникъ и сѫщиятъ денъ заминахъ за
местоназначението си. Следъ войните, въ които
взехъ участие, бѣхъ повиканъ отъ дѣдо Симеона
на работа въ Митрополията. Приехъ поканата му
като отказахъ друга служба, на която бѣхъ наз-
наченъ и която имаше три пъти по-голяма зап-
лата отъ онази, която ми се предлагаше въ Мит-
рополията. Предпочетохъ да служа подъ шефство-
то на единъ началникъ като дѣдо Симеона, от-
колкото да заема партизанска служба и да служа
на партизански капризи. Дѣдо Симеонъ бѣше за
менъ идеалъ на служение и личенъ животъ. Люб-
веобиленъ началникъ, който знае да ценитъ добри-
тѣ и честни работници, велиъкъ по духъ и неус-
трашимъ борецъ за истината и правдата, поста-
вилъ надъ личните си интереси и спокойствие
дѣлга къмъ великото служение, което преди 65

Ем. Мутафовъ

Най-скжпиятъ заветъ на дѣдо Симеонъ

Въ часъ, когато човѣкъ се взре въ себе си и потърси да види, кой е; тогазъ ще намѣри въ дѣлбочинитѣ на душата си силата на Господа. Тя е, която се опира на хулитѣ, що сѫ преситили душата му, на униженятията, които е понесълъ отъ горделивите, противъ гнета на неправдата отъ безчовѣчните и противъ пренебрежението на безсъвестниците. Въ такъвъ часъ, прекаранъ въ дома на молитвите и на упованието въ Господа, той ще срещне службата на свещенослужителя, чието религиозно чувство, ако бѫде искрено, ще проникне въ душата на търсещия себе си, и той ще се види отърсенъ отъ болкитѣ, които сѫ му причинили злозичнициетѣ, надменните, беззаконнициетѣ и безсъвестниците.

Съ служенето на свещенослужителя сѫ съгласувани изкуствата: и поезията, и живописъта, и музиката, и архитектурата, и ваятелството. Това съгласуване на различните изкуства за общо въздействие се осмисля и оживява отъ искреността на религиозното чувство при служенето на свещенослужителя — отъ нетовия религиозенъ трепетъ, отъ сърдечността му, дори отъ тембъра на гласа му.

Въ противъенъ случай въздействието върху поклонника въ църква дава обратни резултати, и той почва да се отчуждава отъ нея.

Днесъ, когато службата на дѣдо Симеонъ е само единъ споменъ, си припомняме, че когато той биваше въ служба, цѣлата църква се заливаше отъ искреността на неговата религиозност и човѣкъ се чувствуваше въ църква, въ молитвенъ домъ, въ часъ на освобождение отъ всичко онова, което му причинява болки въ живота; и съсрѣдоточенъ въ себе си намираше вложената въ дѣлбочинитѣ на душата божествена сила за прощение, за облекчение отъ гнета въ мира сего.

Ето защо предъ дѣдо Симеона човѣкъ се чувствуваше малъкъ, послушникъ, дете.

Неговото слово откриваше новъ миръ, изпълваше душата; неговата служба изправяше човѣка прејъ самия себе и му сочеше пътя, по

години му е било повѣрено, той до последните дни на своя животъ остана вѣренъ и преданъ синъ на църква и народъ. Той не можа и на 12 октомвримъ т. г. да не изпълни своя дѣлъ да благослови едно културно и полезно за престолния му градъ начинание, въпреки увещанията и молитвите ми да не рискува. „Да не служа и да не изпълня своя дѣлъ, казваше ми много често той, значи самъ да призная, че съмъ негоденъ вече и безполезенъ. До като ми държатъ краката и рѣшатъ нѣма да престана да изпълнявамъ служението си, особено кѫдето не се иска много време, иначе не мога да оправдая сѫществуванието си“. Загубата, която претърпѣ родната ни църква и народъ, тепърва ще има да се почувствува, а дейността му, като църковникъ, общественикъ и родолюбецъ — историята ще прицени и му даде първо място. Да следваме примера на неговото служение.

Вѣчна му память и вѣчна слава.

Протоиерей Г. Догановъ.

който да се издигне като рабъ Божий, понесълъ божествената доброта — брилянтъ, по който грубата действителност не може да остави болезнени драскулки.

„Случвахъ ли се въ църква, когато дѣдо Симеонъ биваше въ службата, чувствувахъ, че съмъ християнинъ и азъ искахъ другъ пътъ — пакъ да ида тамъ“, казваше изпреди единъ гражданинъ. И той бѣ правъ. Много слова не могатъ да постигнатъ това, което изловѣдваше този гражданинъ.

Искреността на свещенослужителя и изпълнението на службата трѣбва да иматъ онова обаяние, което трѣбва да царува въ църквата и да приклони главите на всички „со страхомъ Божий“.

Това е такова въздействие, каквото е въздействието на изкуствата. Въ изпълнението на службата си свещенослужителъ трѣбва да бѫде човѣкъ на изкуството съ искрено религиозно чувство и сърдечностъ.

Словото му да не дразни, да не предизвика, да не досажда, да не отблъска, а да бѫде башинско, да привлича съ кротостта и съветите си, за да буди вѣра и уловление; дѣлата му да бѫдатъ дѣла на пастиръ, който живѣе съ болките и страданията на своето паство, за което непрестанно радѣе.

Такава бѣ службата и словото на о Бозе починалия Варненско-Преславски митрополит дѣдо Симеонъ. Да се вслушаме и да се поучимъ отъ най-скжпия заветъ на тачения отъ всички духовенъ пастиръ на народа си 65 години, съединителното звено на три епохи: предосвободителна, следъ освободителна и тая следъ войните. Тогазъ ще запѣемъ ведно съ псаломъ 36: „Той предаде пътъ си на Господа и Нему се упова, и Той ще извѣрши и изведе като свѣтлина неговата правда“. И въ съгласие съ казаното въ „Откровението“ да кажемъ: Почина отъ трудовете си, но дѣлата му вървятъ, както бѣ ги насочилъ въ служба на Господа за блаженството на човѣците.

Не се издигаше той надъ человеките, за да заповѣда, а за да бѫде съ тѣхъ въ пътя Господъ, пастиръ народъ съ народа въ страдания и неволи, въ робство и просвѣтление; затова пѣсента му въ църква излизаше изъ сърдцето и проникваше въ сърдцата; затова словото му дотъдаше на народа, който го търсѣше.

Такава бива Господната служба, такава трѣбва да бѫде!

Помагайте на децата и ги обичайте. Тѣ сѫ най-голѣмата радостъ на земята и най-висшето благо на свѣта. Това е моя заветъ!

Детето е единственото сѫщество на земята, което е съвършенно безгрѣшно. За това нашиятъ и dealъ е да бѫдемъ чисти и невинни като децата.

Всѣки е длѣженъ да помага на другите. Най-ценния бисеръ на човѣшката душа е милосърдието. Не струва нищо онзи, който живѣе само за себе си.

Дѣдо Симеонъ

Животописни бележки за дѣдо Симеонъ

Покойниятъ Варненски и преславски Митрополит Симеонъ е роденъ на 9 февруари 1840 г. въ Бургасъ. Баща му е бил свещеникъ отъ с. Фкния, Бургаско, майка му — отъ В. Търновското село Арбанаси. Кръстното му име, може би подъ гръцко влияние е било Одисей. Следъ първоначалното си образование, е завършилъ богословското училище на Островъ Халки. Въ това училище той е проявилъ голъмо прилежание и е показалъ много дълбъръ успѣхъ. Както много български младежи тогава, и той, не е билъ напълно съ българско съзнание. Обаче, при запознаването му съ дякона при това, училище Григорий, (сѫщия после е билъ Русененски Митрополит) който му далъ да чете брошурата на Юрий Венелинъ за българите книги на Раковски и др. той става горещъ последователъ на борците за независима българска църква, което тъкмо по това време е въ своя разгаръ.

Презъ 1863 год. Одисей завършва съ голъмо отличие образоването си и съ своя другар Дяконъ Григорий предприематъ едно пътуване до Св. Гора. Тамъ въ хилендарски манастиръ Одисей се отказва отъ името си и приема името Симеонъ. Следъ завръщането си той се уславя учителъ при българското училище въ Цариградъ. Поради това, че той е измѣнилъ вече на еленизма училището отъ Халки не му дало дипломата.

Не следъ дълго той напусналъ българското училище, завърналъ се въ родния си градъ Бургасъ и постъпилъ учителъ въ гръцкото училище. Отъ тамъ той е сътрудничилъ редовно до гръцки и български вестници, и специално въ „Македония“ редактиранъ отъ П. Р. Славейковъ. За тази негова дейност отъ това училище го уволнили. Тогава той се отнесълъ до Н. В. П. Антимъ, (после първия бълг. езархъ). А съ Н. В. Пр. Антимъ Видински го е свързвало познанство още отъ Халки, гдѣто Антимъ му е билъ учителъ. Разбралъ желанието му да работи за народъ и църква, Антимъ го поканилъ въ Видинъ. Тамъ той е приелъ монашеските степени иеродяконъ, иеромонахъ и впоследствие е станалъ протосингель на Видинската Митрополия. Всичко това става въ надвечерията когато Антимъ бива избранъ за първи български езархъ. Антимъ заминава за Цариградъ, а Симеонъ го придружава презъ цѣлото му пътуване като езархийски протосингель.

Презъ 1872 год. иеромонахъ Симеонъ е вече ахимандрий, и като такъвъ е избранъ отъ Шуменци за Преславски владика, а впоследствие и варненци го признаватъ за свой духовенъ пастиръ. На 2 августъ Симеонъ е билъ ржхоположенъ Митрополитъ, но поради смутното тогава време е пристигналъ отъ Цариградъ въ Варна на 1 декември. На 5 декември той е вече и въ Шуменъ, на всѣкаде по срещанъ съ почети, тържество и неописувана радост. Възстановането на българската църковна езархия въ 1870 г. е било посрещнато съ небивалъ възторгъ. Въ 1874 год. се е образувалъ първия синодъ на новата българска църква, въ който бива избранъ членъ и Варнен преславски Митрополит Симеонъ. Отъ тая година до 1913 г. той е билъ непрекъснато все членъ въ тоя синодъ цѣли четиридесетъ години. Три пъти е билъ и председателъ на св. Синодъ.

Дѣдо Симеонъ е зидаръ не само на Българ-

ската църква — той участва и въ градежа на българската държава. Той взима участие въ учредителното събрание въ В. Търново при изработването на конституцията ни. Тукъ той участва като подпредседателъ на това събрание. Участвува и при Великото Народно събрание, за избора на князъ Александър Батембергъ.

Като председателъ на третото Обикновено народно събрание въ 1883 г. Н. В. Пр. Симеонъ взе участие и бѣ нанело на делегацията, която представлява България при Коронясването на Н. В. Руския императоръ Александър III като сѫщевременно се стремя и да смекчи хладината настъпила между освободени и освободители народи поради неизносимото поведение на руския представители и генерали. До като преди освобождението той имаше за свое постоянно мястоожителство Шуменъ, то не дълго следъ освобождението се премести въ Варна, кѫдето намѣри и неизбѣжната смърть.

Много и неизбройми сѫз заслуги го има Митрополит Симеонъ има къмъ родната просвѣта, родната ни църква и държава. Той е членъ на нашата академия на науките. Покрай многото му научни трудове, важенъ и цененъ трудъ се явява превода му на „Посланието на Патриархъ Фотия до българския князъ Борисъ“.

Следъ толкова разнообразенъ животъ на бурни събития, нещасни за народа ни войни, Митрополитъ Симеонъ напоследъкъ изпита и върховно

Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Симеонъ дава при едно тържество въ Варна Благословията си на Негово Величество Царя.

щастие да дочака да вземе участие въ кръщаването на Н. Ц. В. князъ Симеонъ и да отслужи първия молебенъ на Неговия именъ денъ на 14 септември т. г. въ катедралната църква. При това тържество ржкувайки се съ Н. В. Царя той му каза „Щастливъ съмъ че можахъ да доживя и тоя първи празникъ — именния денъ на Н. Ц. В. престолонаследникъ на Българския Тронъ“.

Да! щастливъ бѣ наистина, края на неговия животъ.

Духовниятъ баща на българския народъ почина

„Когато единъ добъръ човѣкъ, една велика сълнчева душа напусне свѣта, казва Св. Августинъ, за него скърбятъ всички: и хората и цвѣтата и дори животните“...

Дѣдо Симеонъ живѣлъ дълги години между насъ и цѣлия неговъ жизненъ путь бѣ едно свещенодействие въ храма на християнската добродетель и любовъ къмъ ближния, бѣ една свѣтла страница, на която сѫ написани само велики дѣла, само велики примѣри и завети.

Маститиятъ старецъ не бѣ само живата съвестъ на българския народъ и на родната ни църква, той бѣ приятелъ на всички унищожени и оскърбени, той бѣ фаръ, който ни сочеше птицата къмъ святото, възвишено и доброто въ живота.

Смъртта покоси живота на благия старецъ на 23 октомври 1 часа следъ обѣдъ.

До последния мигъ отъ своя жизненъ путь той бѣ все така мѣдъръ, все така човѣченъ и все така милостърденъ и кротъкъ.

Когато единъ голѣмъ и добъръ човѣкъ напусне свѣта за него скърбятъ всички и всички бѣрзатъ да се поклонятъ предъ неговия смъртенъ одъръ. Това говори ясно, че въ свѣта никога нѣ умира доброто и Божественото, и че благородниятъ и възвишеннъ човѣкъ властува надъ хората и следъ тленната си смърть.

Нѣма нищо по-велико въ свѣта отъ човѣка. Той е вѣнецъ на творението. Но този вѣнецъ увѣхва щомъ надъ него не падатъ благотворните лжчи на вѣрата. Защото нѣма смърть за онзи, който е приелъ словото на Бога и живѣе по неговите закони.

Дѣдо Симеонъ

Митрополитъ Симеонъ предаде Богу духъ въ присъствието на Русенския митрополитъ Михаилъ, епископъ Андрей, протосингель Догановъ, управителъ на двореца Мумджиевъ, професоръ Кирковичъ, докторъ Дечевъ и още нѣкои свои близки.

За загубата на мастития старецъ бѣха уведомени веднага официалните власти въ Варна и цѣлата страна и за единъ мигъ всички общински, държани и частни домове се покриха съ траурни знамена, а камбаните залѣха българската зема съ скърбенъ звѣнъ.

Варна никога не е приживявала по тежъкъ денъ отъ той: мало и голѣмо свѣло глава, съ облѣни въ сълзи очи се отправяха къмъ митрополията, за да се поклонятъ предъ тленните останки на добрия и благороденъ старецъ.

Всички чувствуваха, че е напусналъ свѣта единъ изключителенъ духъ, единъ изключителенъ човѣкъ, такъвъ, какъвто небето праща на земята рѣдко, само по нѣкога за да бѫде духовенъ баща и водачъ на хората и за да имъ сочи святите птици на истината, красотата и любовта...

Въ 3 часа следъ обѣдъ се отслужи първата

заупокойна молитва отъ митрополитъ Михаилъ, епископъ Андрей, протосингель Догановъ и цѣлото духовенство.

Присъствуваха освенъ поменатите вече лица и още докторъ Златаровъ, полицейския комендантъ Германовъ и много други близки и почитатели на великия покойникъ.

Сѫщиятъ денъ къмъ 4 часа следъ обѣдъ се поклониха предъ тленните останки на покойника генералъ Поповъ, придруженъ отъ подполковникъ Сърневъ, кметъ на града инженеръ Мустаковъ и помощникъ кметовете Димитровъ, Куртевъ и Бурлаковъ.

Една непрестанна вълна отъ граждани заливаше постоянно катедралната църква и всѣкой бѣрзаше да се поклони предъ смъртните останки на най-стария свещенослужителъ на нашата православна църква и на дейния участникъ въ българското възраждане.

Пристигнаха съ хиляди поклоници не само

Народътъ на поклонение предъ тленните останки на дѣдо Симеона

отъ Варна, отъ околните, отъ Шуменъ, Преславъ, и Провадия, но и отъ всички краища на българската земя и всички се приближаваха смирено, съ благовенение до смъртния одъръ кѫдето почиваше спокойно и кротко добрия дѣдо Симеонъ, цѣлуваха светите му рѣце и смирено свеждаха глави, шепнейки тихи молитви.

Презъ цѣлата ноќь храмъ бѣ изпълненъ съ богомолци и презъ цѣлата ноќь поклонението не престана.

На другата зарань съ първия влакъ пристигна отъ София Негово Величество Царъ и къмъ 10 часа придруженъ отъ флигель адютанта си полковникъ Жечевъ, началника на канцелариата при двореца запасниятъ генералъ г. Пановъ, управителъ на двореца Евксиноградъ г. Мумджиевъ се поклони предъ смъртните останки на починалия Варненски и Преславски митрополитъ Симеонъ.

Когато царската кола спрѣ предъ катедралната църква тя бѣ веднага обградена отъ намиращите се на площада граждани и учаша се младежъ.

Тѣ възторжено приветстваха върховниятъ вождъ ка бащинията ни и смирено свѣли глави го-

последваха въ храма.

Вестта, че Негово Величество Царя е дошъл да се поклони предъ тленните останки на дѣдо Симеона, който обичаше и ценеше много пръвия гражданинъ на родната ни земя, се разнесе като свѣткавица изъ града и скоро цѣлиятъ храмъ и площада предъ него се задръстиха съ народъ.

Поклонение - то на Негово Величество Царя предъ смъртните останки на добрия, и благаодатния дѣдо Симеона бѣ затрогващо.

Негово Величество се приближи развалуванъ до смъртния одъръ, поклони се смилено, цѣлуна блѣдитъ ржце на светия старецъ, когото Той винаги счищаше за свой духовенъ баща и къмъ когото винаги се отнасяше съ дълбока почитъ, и положи два разкошни букета.

Въ този моментъ плачаха всички, и чувствуваха колко е голѣма загубата и какво загуби съ смъртта на дѣдо Симеонъ българскиятъ народъ.

Презъ време на пребиваването на Царя въ храма Господенъ Русенскиятъ митрополитъ Михайль въ съслужение съ епископъ Андрей, протосингелъ Догановъ, нѣколко още свещеници, катедралния хоръ, подъ диригентството на Александъръ Кръстевъ се отслужи заупокойна литургия, а следъ това панахида, въ която взе участие протосингела на Софийската митрополия архимандритъ Филаретъ.

Между изпълнения храмъ отъ богомолци личаха началникъ на гарнизона генералъ Поповъ, адмиралъ Вариклечковъ, кмета на града инженеръ Мустаковъ, помощникъ кметовете Димитровъ, Куртевъ и Бурлаковъ, всички общински съветници, представителите на културните, просветни и стопански организации, началниците на всички държавни и общински учреждения, близките на покойника и много видни граждани и общественици.

Следъ единъ дълъгъ престой Негово Величество Царя едва пробивайки путь срѣдъ хилядното множество напусна църквата и замина за двора на Евксиноградъ.

Както въ сѫбота така и презъ цѣлия недѣленъ денъ и ноќь съ десетки стотици граждани непрекъснато се спираха предъ смъртния одъръ на мѣдния старецъ, цѣлуваха блѣдитъ му ржце и се прощаваха съ него.

Църквата нито единъ мигъ презъ тѣзи два дни не остана празна.

На 25 сутренята стана погребението на мастигия йерархъ точно тъй скромно, безъ излишни и суетни церемонии, както искаше той.

Дѣдо Симеонъ презъ своя жизненъ путь, който бѣ путь на мѣдрия и дълбокъ човѣкъ, бѣ разбралъ, че въ този свѣтъ, всичко отлиза бързо и неусетно, и че всичко, което за човѣка е величие сила и гордостъ, за Бога е обикновено нищожество, глупостъ и безсилie. . .

Великиятъ старецъ пожела да бѫде погребанъ безъ корона, на главата си, безъ енголпиумъ, съ вехти одежи, безъ никакви байраки, или възглавнички съ ордени, съ единъ простъ обикновенъ кръстъ и ковчегъ.

Той даде единъ велиъкъ примѣръ на всички, които смѣтатъ, че за да иде човѣкъ при Бога трѣба обезателно да бѫде тържествено и шумно погребанъ.

Още отъ ранни зори надъ града скрѣбно се разнесе камбанния звънъ, тъжните звуци се отронваха скрѣбно и потапяха въ дълбока печаль всички.

Съ траурни знамена бѣ покритъ цѣлиятъ градъ.

Голѣмата печаль отвори рано очите на всички варненци и тѣ скрѣбно обронили глава, съ свежи есенни цвѣти въ ржце още отъ 6 часа сутринята закрачиха къмъ катедралата.

Къмъ 9 часа цѣлиятъ плошадъ предъ църквата бѣ задръстенъ отъ народъ. Това бѣ едно голѣмо човѣшко море, надъ което бѣ разперила криле една голѣма скрѣбъ, една голѣма жалба.

Къмъ 10 часа пристигнаха групово Министъръ председателя г. Късевиановъ, г. г. министрите Ганевъ, Йововъ, Николаевъ, началника на дворцовата канцелария, запасния генералъ Пановъ, като представителъ на Н. В. Царя г. Милевъ, началника на кабинета на министъръ председателя, областния директоръ г. Казанлиевъ, управителя на Б. З. К. Банка г. Ради Василевъ, кмета на града инженеръ Мустаковъ, помощникъ кметовете г. г. Димитровъ, Куртевъ и Бурлаковъ, кмета на Бургасъ г. Сейрековъ, областния полицейски инспекторъ г. Костовъ, полицейския комендантъ г. Германовъ, околийския управителъ г. Желевъ професоръ Александъръ Цанковъ, професоръ Кирковичъ и още много видни общественици и граждани.

Между изпълнилите църквата богомолци личаха още: представителите на Св. Синодъ начело съ протопрезитъръ професоръ Ст. Цанковъ, архимандритъ Филаретъ, началника на гарнизона генералъ Поповъ, началника на Шуменския гарнизонъ генералъ Марковъ контраадмирала Вариклечковъ, свободните отъ нарядъ офицери отъ двата гарнизона, запасните генерали Савовъ, Соларовъ, Жечевъ, Герджиковъ, Габаревъ, началникъ на културното отдѣление при Министерството на народната просвета г. Балабановъ, цѣлото консулско тѣло, шефовете на всички държавни и общински учреждения, Варненскиятъ общински съветници, представителите на католишката, протестантската, еврейската, арменската и турска община въ града ни, представители на всички градове и села отъ Шуменската област и представителите на всички културни просветни, стопански и спортни организации отъ Варна.

Около смъртните одъръ бѣха застанали смилено, свѣли глави и надъ 70 свещеници отъ цѣла та епархия, както и представителите на всички иновѣрни църкви.

Министъръ председателятъ г. Късевиановъ видимо развѣнуванъ смилено се поклони и положи разкошенъ букетъ надъ тленните останки на етия старецъ.

Точно въ 10 часа започна опъллото на митрополит Симеонъ. То бѣ извършено тъй, съ такава скромност и простота, както го желаеше дѣдо Симеонъ. Служеха Русенскиятъ митрополитъ Михайль, епископъ Андрей, протосингела на Варненската митрополия отецъ Догановъ, йеродяконъ Стефанъ и варненските свещеници: свещеноикономъ Камбуровъ, отците Икономовъ, Тодоровъ и п. Иордановъ, при участието на катедралния хоръ, подъ диригентството на Александър Кръстевъ.

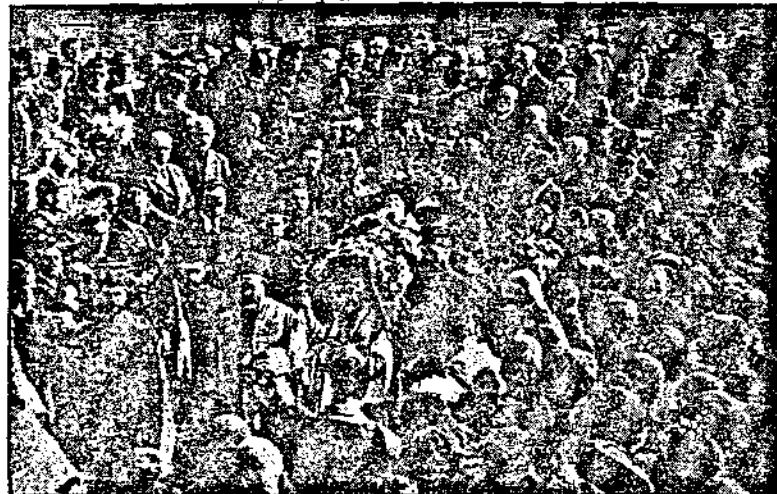
Всички останали свещеници бѣха облечени въ обикновени одежи и присъствуваха като обикновени богомолци.

Точно въ 10 часа започна опелото на митрополит Симеонъ.

Презъ цѣлото време на опелото всички присъствуващи чувстваха, че това сѫ последните мигове презъ, които тѣ иматъ възможност да видятъ образа на онзи, който цѣли 65 години служи достойно на българския народъ и на родната ни църква.

Мнозина плачеха, а по лицата на други бѣ изписана тежка мѣжа и печаль.

Заупокойната молитва трая около часъ и по-

Изнасяне ковчега съ тленните останки на Светия старецъ

ловинна когато въ храма отекнаха като скръбно ридание последните думи на митрополитъ Михайль „Въчна памѧтъ“ всички присъствуващи паднаха смирино на колене....

Това трая единъ мигъ, но този мигъ като че ли бѣ цѣла вѣчностъ: всички си припомниха още единъ путь живота и дѣлото на краткия дѣдо Симеонъ и всички разбраха, какво значи въ тая земя да работишъ за благото на своя народъ и да дадешъ живота си за Него.

Тѣзи, които бѣха въ храма никога нѣма да забравятъ какъ близките, официалните лица, и познатите се прости съ великия старецъ.

Това бѣ една картина, която не би могла да предаде четката и на най-голѣмия художникъ.

Най-напредъ пристъпи къмъ смъртния одъръ митрополитъ Михайль. Той колѣничи предъ тленните останки на своя скжпъ и любимъ духовенъ братъ, очите му ронѣха сълзи, а треперящите му устни тихо шепнаха последното „Прости....“

Втори пристъпи къмъ смъртния одъръ на скжпия покойникъ епископъ Андрей. Очите му бѣха потънали въ сълзи, а по лицето му се четвѣше безкрайна жалба по загубения тъй добъръ свой

духовенъ баща и приятель, съ когото той толкова години подредъ свещенослужи въ храма Господенъ.

Бавно, съ просълзени очи съ смирино наведена глава се прости съ стария богослужителъ, цѣлуващи десницата му и Министъръ председателя г. Късеневановъ. Личеше, че голѣма скръбъ и печаль вълнува душата му.

По сѫщия начинъ се простиха съ дѣдо Симеонъ и останалите г. г. Министри, областния директоръ г. Казанлиевъ, кмета на града инженеръ Мустаковъ, помощниците му, военитѣ и граждани въ власти и близките на великия покойникъ.

Презъ това време, когато се прощаваха официалните лица и близките на покойника цѣлия площадъ около катедралата и околните улици бѣха задърстени отъ хиляденъ народъ. По лицата на всички личеше една голѣма скръбъ и тѣга.

Къмъ небето се пръснаха като ято подплашени птици тѣжните погребални звуци на църковните камбанни и траурни пѣсни въ залѣха площада.

Отъ храма Господенъ пръвъ излѣзъ младъ дяконъ, който носеше обикновенъ дървенъ черенъ кръстъ, на който съ бѣли букви бѣ написано на хоризонталната частъ „Варненски Преславски

Изчезватъ съ смъртта си онѣзи, които сѫ живѣли само за себе си. Нѣма смърть за онai, който е живѣлъ за другите, чувствували е болките на по-слабите свои братя и се е стремѣлъ да имъ помага.

Сърдцата на хората не се покоряватъ съ насилие и власть, а съ любовь и добри дѣла.

Който иска да не умре никога въ душата на народа, той трѣбва да е пуснатъ въ тази душа нѣщо вѣчно, тольмо, което да й напомня за него.

Дѣдо Симеонъ

Митрополитъ Симеонъ.

Кръстътъ бѣ обикновенъ, тъй както искаше това скжпия покойникъ. Единъ обикновенъ кръстъ, но, който говорѣше, че покойникътъ носи не обикновено голѣма душа, която е разбрала, че въ този свѣтъ голѣмите хора не се нуждаятъ отъ излишни погребални церемонии.

Следъ дякона следвала двама свещеници носящи на рѣцетъ си две съединени съ бѣла панделка догарящи свещи, а задъ тѣхъ следваше скроменъ ковчегъ, съ тленните останки на голѣмия покойникъ, носенъ отъ свещеници.

Предъ южния входъ отъ кждето мина траурното шествие, отъ дветѣ страни бѣха строени въ шпалиръ студенти, ученици и ученички съ красиви букети въ рѣце.

Точно предъ главния входъ на храма строениетъ почетни роти войници и моряци взеха започесть и съ това отдаваха своята войнишка почтъ на голѣмия българинъ, истински родолюбецъ и заслужилъ синъ на родината си.

Варна никога нѣма да забрави новата дълготраурно ществие, което се заниза къмъ гробищата. То бѣ една дълга човѣшка линия, дълга повече отъ

единъ километър. Начело на нея вървѣше дяконът, който носѣше голъмия черенъ кръстъ, следващъ хоръ отъ свещеници и малките питомци отъ приюта „Митрополитъ Симеонъ“.

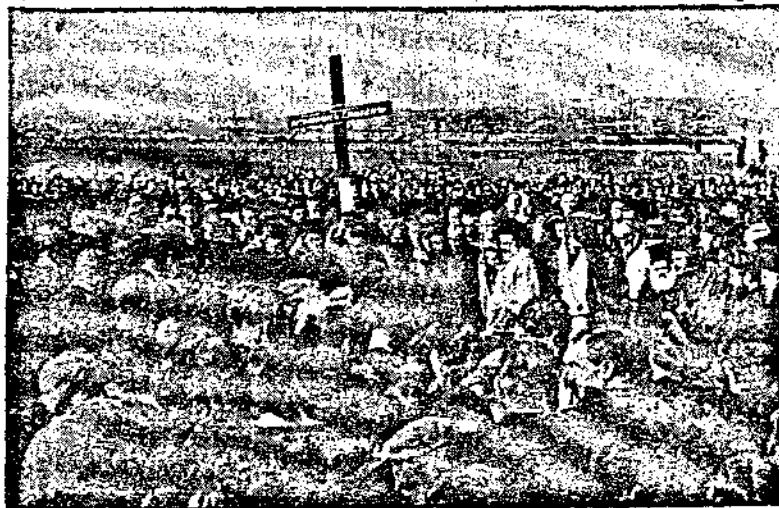
Задъ ковчега на голъмия покойникъ бѣха близките му, Министъръ председателя г. Късеневановъ, г. г. Министрътъ, областния директоръ, кмета на Варна, помощниците му, другите официални власти и хиляденъ народъ.

Отъ улица „Владиславъ“, нейното продължение Добришото шосе, до гробищата всичко бѣ покерняло отъ народъ.

Това бѣ едно живо доказателство, че дѣдо Симеонъ приживе бѣ спечелилъ съ своята добра и блага душа любовта на всички.

Къмъ 12.30 часа погребалното шествие навлезѣ въ гробищата и спрѣ предъ гроба опредѣленъ за великия покойникъ намиращъ се въ дъното на главната алея,

Половинъ часъ преди да пристигне траурното шествие около обикновения гробъ на светия старецъ бѣха нѣкой отъ неговите роднини, Между тѣхъ се намираше и престарѣлата осемдесетъ годишна племеница на покойника Елена Йонидова. Тя смирено бѣ застанала до прѣсния гробъ, свѣла бѣ тѣжно

На гробищата — моментътъ когато ковчегътъ съ тлѣнните останки на дѣдо Симеонъ бѣ спущанъ въ гроба — вѣчното му жилище.

глава и презъ сълзи на очи четѣше тихо молитви. Ковчегътъ въ който почиваше смирено мастиция старецъ бѣ положенъ предъ прѣсния гробъ и следъ последната молитва на митрополитъ Михайль „За успокоение душата на Симеона архиерея, който оставя гръзния свѣтъ и се преселва тамъ кѫдето нѣма болестъ и страдания, А има животъ вѣченъ“ бѣ спуснатъ въ студената утроба на майката земя.

Презъ време на тази тѣжна церемония плаче всички, плаче съ стари и млади и всички хвърляха цветя върху гроба на великия покойникъ.

Образувана бѣ една грамада отъ цветя. Грамада която най, красноречиво отъ всички речи говорѣше колко много обича българскиятъ народъ дѣдо Симеона, който до края на живота си стоя достойно на митрополитския си престолъ.

Ще минатъ години и колкото времето по вече се отдалечава отъ настъ, толкова ние по-вече ще го ценимъ дѣлото и заветите на стария митрополитъ.

Зашто той живѣ като истински човѣкъ и духовенъ баща на своя народъ и животътъ му бѣ чистъ и свѣтъ . . .

Димитъръ Аджемовъ

Който се стреми къмъ Бога, той се стреми къмъ вѣчно отъ Този койте почувствува Бога въ себе си, той не се бои отъ него. Защото Богъ е любовъ, а любовъта проща всичко.

Ако искате да оставите нѣщо ценено и неразрушимо следъ себе си, бѫдете добри милосърдни и човѣчни къмъ другутѣ. Смъртта унищожава само тѣлото на човѣка, тя не може да унищожи душата му. Които върши добри дѣла въ живота си, той преминава отъ тлѣнното къмъ вѣчното.

Суетата е гробницата на човѣшката душа. Скромността е нейното възкресение.

Дѣдо Симеонъ

Той говореше за геройтѣ отъ Възраждането, които сега сѫ нашъ идеалъ, тѣй подробно и простичко, като че ли всичко това е било вчера...

Азъ го слушахъ, поглъщайки всѣко негово слово и се възхищавахъ отъ неговия тихъ, бавенъ и спокоенъ говоръ. Детето гледаше неговата бѣла коса и брада, и за пръвъ пътъ не плака въ толкова продължително време.

На сбогуване той ни покани да го посещаваме по-често.

И ние се канѣхме да го посетиме пакъ, но ценяйки скъжпото му време, отлагахме.

И ето денътъ 23 октомври ни изненада съ неговата блаженна кончина!

Нека памѧтта му да бѫде вѣчна, а живота му образецъ на пасомитѣ отъ неговата епархия.

Георги Н. Сапунджиевъ

Единъ миль споменъ

Замина за отвѣдъ и добрия дѣдо Симеонъ Редѣе броятъ на живите възрожденци, взели участие въ героичните борби за независима българска църква и свободна българска държава.

Веднажъ-имахъ щастливия случай да бѫда при дѣдо Симеонъ — неофициално, въ семейство, на гости. Отидохме да даде благословията си на нашия синъ Владимиръ.

Прие ни много любезно. Държа детето въ ръце и прекарахме въ много приятно настроение. Никога не ще забравя силата на неговата добра паметъ и чудното умение да разказва миналиятъ исторически събития, на които е бились съвременникъ, тѣй сладко и увлекателно.

Почитъ къмъ дѣдо Симеона

Българскиятъ народъ и светата ни българска църква претърпѣ една голѣма загуба съ смъртта на добрія, благия и кротъкъ дѣдо Симеонъ: отиде си оня, който бѣ живата съвестъ въ бащинията ни стълбъ на българския духъ и духовенъ баща на нашата църква.

Три дни преди болестта да положи светия старецъ въ гроба, той е повикалъ при себе си протосингела си отецъ Догановъ, и му връчилъ разписката, съ която да получи неговото завещание, въ случай че замине отвѣдъ синурийтъ на живота.

Завещанието си стариятъ иерархъ е направилъ още презъ 1935 година и отъ тогава нѣколко пъти го е поправялъ и допълвалъ.

Копие отъ това си завещание дѣдо Симеонъ изпратилъ на своя племенникъ г. проф. д-ръ П. Николовъ, а самия оригиналъ предадъ на секретарь касиера на митрополията, за съхранение въ касата на сѫщата. Отъ секретаря той взелъ разписка за предаденото завещание. Тази разписка дѣдо Симеонъ е носелъ винаги въ себе си.

Отъ завещанието на дѣдо Симеонъ се видѣ че той не е разполагалъ съ особено богатство.

Стана ясно сѫщо, че презъ цѣлия си жизненъ путь, духовниятъ баща на нашия народъ е образувалъ разни фондове съ цель да подпомага способните даровити ученици семинаристи, бедните деца и всички нуждающи се и страдащи християни . . .

Цѣлиятъ животъ на митрополитъ Симеонъ е билъ чистъ и е преминалъ, тѣй както преминава живота на единъ истински последователъ и носителъ на великото Христово учение: той е живѣлъ скромно, вършилъ е добри дѣла и никога не е забравялъ унженитъ и оскърбенитъ . . .

И за това за достойниятъ и много заслужилъ български иерархъ ще скърбялъ вѣчно всички и за това неговата загуба бѣ така силно почувствувана отъ малки и голѣми.

Негово Величество Царъ по случай смъртта на дѣдо Симеонъ е отправилъ до Св. Синодъ следната телеграма:

„Дѣлбоко съмъ опечаленъ и покрусенъ отъ блажената кончина на св. варненски и преславски митрополитъ Симеонъ и голѣмиятъ иерархъ, който въ продолжение на повече отъ половинъ вѣкъ съ благочестие, себепротицание и любовъ служи на светата родна църква и на българския народъ. Съ благоговение се преклонихъ предъ тленните останки на многозаслужилия архиерей и изказвайки на Ваше Високопреосвещенство и на Св. Синодъ моите задушевни синовни съболезнования, усърдно моля Всевишния да приеме душата на великия покойникъ въ Св. итъ небесни селения и й дарува блаженъ въченъ покой — Царъ!“.

По случай тази голѣма загуба за българския народъ и родната ни църква Техни Височества Княгините Евдокия и Надежда сѫ изпратили следната телеграма до епископъ Андрей:

„Дѣлбоко опечалени отъ скрѣбната вѣсть за кончната на високопреосвещенния митрополитъ Симеонъ изказваме на Ваше преосвещенство нашите най-искренни съболез-

нования като се прекланяме предъ паметта на покойния голѣмъ архиерей.

Евдокия — Надежда.

Изпратили сѫ по случай смъртта на дѣдо Симеонъ съболезнователни телеграми до епископъ Андрей и още: Министъръ председателя г. Кьосеивановъ, Министъра на войната генералъ майоръ Луковъ, Министъра на вътрешните работи г. Красновски, бивши пълномощенъ министъръ г. Станчевъ нашия пълномощенъ министъръ въ Берлинъ г. Караджовъ, Наместникъ Председателя на Св. Синодъ Видинскиятъ митрополитъ Неофитъ, всички архиерей, бивши министри, запасни генерали, професори, писатели, общественици, егumenитетъ отъ всички монастири и видни наши граждани.

Получени сѫ сѫщо отъ Варненския епархийски духовенъ съветъ съболезнователни телеграми отъ Буковинскиятъ митрополитъ, отъ всички православни митрополити по цѣля съвѣтъ и отъ много видни чужденци — почитатели на великия покойникъ, къмъ българския народъ и родната ни църква.

Телеграмата на Министъръ председателя г. Кьосеивановъ има следното съдѣржание:

„Съ дѣлбока скрѣбъ узнахъ трагичната вѣсть за блажената кончина на светия старецъ дѣдо Симеонъ който върно и честно презъ цѣлия свой земенъ животъ служи на Българската Православна Църква и на Българския народъ. По този печаленъ случай изказвамъ Вамъ на епархийския съветъ на роднините на великия покойникъ и на Варненскиятъ граждани моите и на правителството съчувства за незаменимата загуба на достоинния мждря и родолюбивъ архиепатиръ“.

Министъръ Председателъ: Министъръ на Външните работи и на Изповеданията Кьосеивановъ.

Телеграмата на Министъра на войната има следното съдѣржание:

„Неочакваната кончина на великия българинъ добріятъ дѣдо Симеонъ потопи въ дѣлбока печаль цѣлата войска. Обично било Богу да вземе при Себе си светия старецъ стълбътъ на народната ни героична църква нашата упора въ днешните дни на духовна безпокойства, упората на българщината и исторически свидетель на българската правда. Колко любовъ къмъ Бога и къмъ България криеше угласното сърце на дѣда Симеона. Да бѫдемъ бостойни за тази любовъ е повелителния дѣлъгъ на всички българинъ. Войската ще запази за винаги свѣтъ образа на своя велики Архиепатиръ.

Богъ да го прости.

Луковъ Генералъ Майоръ.

Министъръ на войната

Телеграмата на Министра на вътрешните работи има следното съдѣржание:

„Вѣстъта за кончната на светецъ старецъ мастигия кириарахъ на Варненско Преславската епархия ни потопи въ дѣлбока скрѣбъ. Отидъ си единъ много заслужилъ и велиъ човѣкъ единъ достоенъ и голѣмъ бъл-

гаринъ — живата връзка между предосвободителната епоха на възраждането и епохата след освобождението. Угасна единъ свещилникъ. Престана да тупти едно голъмо и добро сърдце. Една кристално чиста съвест залъзе. Отъ името на всички чиновници и служащи по Министерството на вътрешните работи и народното здраве въ лицето на Ваше Преосвещенство изказвамъ нашите искрени и сърдечни съболезнования за скъпата загуба, която сполетѣ Българския народъ съ загубата на този който цъль животъ не само на думи, а съ дългата си ни е учили и напътствуvalъ само къмъ добротворство и въ честна безокористна и преданна служба на родъ и родина. Богъ да го прости!

(п.) Министъръ Красновски

Телеграмата на Светия Синодъ има следното съдържание:

„Св. Синодъ съ голъма скръб прие известието за блажената кончина на Негово Високопреосвещенство Митрополита Симеона. Смъртта на най-стария многогодишен служилъ иерархъ на св. ни църква е тежка загуба за църква и народъ за това нашата珄а се одвоява. Св. Синодъ изказва искрени съболезнования на членовете на епархийския духовенъ съветъ на клира и народъ въ богохранимата епархия, която изгуби своя отецъ.“

Намъстникъ Председателъ на Св. синодъ
Видинска Неофитъ.

Издадени бѣха по случай смъртта на дѣдо

Симеонъ надъ 100 некролога.

Всъки денъ съ десятки почитатели на добрия и кротък дѣдо Симеонъ по цѣли часове прекарватъ въ молитви надъ неговия скроменъ гробъ, който се намира между гробовете на обикновени покойници.

Неговия скроменъ гробъ е станалъ истинско свето място за поклонение и молитви.

* * *

Варненската община, общинскиятъ съветъ, общинската управа и цѣлото гражданство, взеха участие въ погребението на дѣдо Симеонъ по подобающъ и съответенъ съ последното му желание за голъма скромностъ начинъ. Въ общинското управление се получи отъ Св. Варненска и Преславска Митрополия следното благодарствено писмо № 7841 отъ 13. XI. 1937 г.

Господинъ Кмете,

Отъ името на Варненския и Преславски епархииски духовенъ съветъ изказвамъ Вамъ, на почитаемия общински съветъ и Варненското гражданство сърдечна благодарностъ за отправените ни пропити съ дълбока скръб и искреностъ съболезнования по случай блаженната смърт на обичния и всеобщоуважаванъ нашъ архиепископъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ. Шестдесет и петъ годишното му светителствуване въ Варненска и Преславска Епархия оставя дълбока брезда и ще служи за назидание и примеръ на всички обществени служители.

За Намѣстника на овдовѣлия Митрополитски престолъ.

и. д. Протосингелъ Протонерей л. Г. Догановъ

При смъртния одъръ на Дѣдо Симеона

(Впечатления, мисли, настроения).

Искамъ да разкажа последните дни на дѣда Симеона. Прекарахъ четири дни въ Варна, — тежки и тревожни дни. Почувствахъ умора. Ще си тръгвамъ вече за своя градъ. Влакъ ще замине къмъ три часа следъ обѣдъ. Имамъ време да се видя съ своя другаръ и съученикъ свещеникъ Светославовъ, който служи при старата църква „Св. Богородица“.

Вѣковната църквичка е на половина въ земята. Иконостасътъ й е чудна резбарска изработка, потънала въ злато и сребро. Вътре е чисто, тихо, полумрачно — място за молитва. Не съмъ дохаждалъ тукъ три години. Прозира една нѣжна грижа за Божия домъ. Около вътре църквата е обиколена съ с титици квадратни метра тротоаръ отъ циментени плоочки. Редица отъ зелени елхи току до вратите и цѣлата западна страна на църквата бѣрзатъ да се качватъ на горе и да оставятъ въ нозете си покрива на старата цървичка. Фонтанътъ е готовъ да пустне своите радостни струйки. Тихъ квартъ. Единъ приятенъ земенъ и Божи кѫтъ. Въ двора о. Йорданъ приготвилъ вече и гълъбарника. Той мечтае да развѣди стотици гълъби. „И тѣ ще бѫдатъ кротки и дружелюбни, — говори той, — ще кацатъ по раменете и ржатъ на посетителите.“ Отецъ Йорданъ мечтае да пренесе Веницанская знаменита църква „Св. Марко“ съ нейния голъмъ площадъ и нейните гълъби въ този крайморски кѫтъ на българската земя.

Тукъ е и отецъ Икономовъ. Ние съдаме вънъ

подъ топлото сълнце, на пейката и говоримъ. Мислитъ ни се връща къмъ дѣдо Симеона. Разговаряме увлечено и предъ насъ току се изправя единъ отъ племениците на дѣдо Симеона, варненски жителъ, възрастенъ мжъ съ свой домъ и челядъ, но израстналъ при дѣдо Симеона. Този господинъ започна да разказва съвсемъ прѣсни спомени и впечатления отъ последните дни на чично си, говори, а гълъбъ му се дави. Между другото ни разказа:

— Умръ владиката. Другите владици го измиха, изчистиха и започнаха да го обличатъ. Дѣдо Михаилъ заповѣда да се махнатъ старите, вече износени панталони на стареца и да му се обуятъ новите. Потърсихме ги, — нѣма ги. Отключи дѣдо Михаилъ скриноветъ, зътърси самъ, засути се, — нѣма ги. — Но какъ може да му нѣма новите панталони? Азъ зная положително, че той имаше нови панталони отъ хубавъ черенъ платъ, почти необличани. Е, да, всички знаемъ това, но — панталоните ги нѣма. Фактъ свършенъ. Примирихме се и решихме . . . не знаехме какво да решимъ. Да сѫ откраднати? Какъ ще откраднатъ горѣ извѣтрениетъ стапи облѣклото на владиката! Навлъкохме му вехти панталони и се свърши.

Завърши племянникъ свояте думи и си замина „убить отъ скръбъ за своя чично. Тогава отецъ Йорданъ ни каза:

— Тѣзи панталони азъ ги взехъ.

Ние и двамата останехме съ отворени уста въ чуда.

— Какво казвашъ ти? Ти лудъ ли си?

— Не. Работата ето каква е. Това не знае никой, не знае го и Зрфирко (името на племенника), не знае го и дѣдо Михаилъ. Следъ днитѣ, когато дѣдо Симеонъ ходи да освещава моста между езерото и морето и заболѣ, една жена дойде при мене отчаяна. Момчето й постѣжило въ Търговската гимназия, но тя била съвсемъ бедна, вдовица, нѣмала пари да направи формено облѣкло на сина си и сега него ще го изпѣдѣять, защото ходи съ неформени и износени дрехи. Училищната наредба е много строга. Ходила тукъ — тамъ, идвала и при мене. — Но за това трѣбвашъ най-малко 1000 лева, — казвамъ и азъ, — отъ кѫде да взема толкова пари?

— Азъ ще отида при дѣдо Симеона. Той ще ми каже накво да направя. И жената отиде къмъ митрополията разплакана.

На другия денъ, разказва о. Йорданъ, ме вика владиката, горѣ при себе си въ работната стая. Вече бѣше боленъ, едва седи на краката си.

— Дохождѣ казва, при мене тази и тази жена. Ти я знаешъ, момчето й нѣма дрехи да ходи на учивище.

Той стана, бавно повлече смачканитѣ като чекли пантофи на краката си, отиде въ спалнята си стая, тропа, шумѣ и току иде и носи нѣщо увито.

— На, вземи това и го предай на тази жена.

Трѣгнахъ азъ. Излѣзохъ изъ вратата. Разгъвамъ да видя какво е. Хубави, нови, дѣлни, много дѣлни панталони. Неговитѣ нови панталони. Нали той бѣше високъ.

— Чакай, чакай, — развика се владиката следъ мене, — чакай! вземи тѣзи пари, та да ги поправятъ.

И ми вржчи сто лева, за да поправятъ панталонитѣ и да ги приспособятъ за момчето. А тѣ бѣха дѣлни. Ще има и за куртка на младия че-твъртокласникъ...

Какъ ти се вижда, читателю? Кой, колко хора постѣжватъ така въ свѣта? Дѣдо Симеонъ цѣлъ животъ е помагалъ на беднитѣ. Той живѣ съвсемъ скромно, срѣдствата, който поради високото му положение, получаваше, минаваха покрай него, за да отидатъ у другите хора, а той си оставаше съ вѣхтото рasco, съ скромната софра, никога нераздѣляна съ сиренето, лука или рѣпата, трезвень, умѣръ монахъ. Остави ти, какво е останало следъ него и кой ще го вземе: Кажи той какво взе за себе си, докато бѣ живъ, той какъ използва земнитѣ блага, които бѣха въ изобилие около него.

* *

Отецъ Икономовъ ми разказа:

— Дѣдо Симеонъ почина въ сѫбота, единъ часъ по обѣдъ. Привечеръ, следъ като ковчегътъ бѣ готовъ, се събраха градските свещеници да го пренесатъ въ катедралата. Струпалъ се бѣше вече много народъ. Всѣки иска да види стареца. Долу, при входната врата, една жена съ две деца въ рѣка, силно напира да види умрѣлия владика и да цѣлунатъ дѣцата й и тя рѣката му.

— Чакай, казвамъ, — отстрани се. Не може!

— Какъ не може? — ми отговаря сърдито. Вчера неможе, днесъ не може. Че той не е възшъ! И ние искаме да го видимъ.

Чувашъ ли? Дѣдо Симеонъ не е нашъ, на поповетѣ, на владицитетѣ, на църковницитетѣ — дѣдо Симеонъ е общъ, на всички, на народа, на цѣлия народъ.

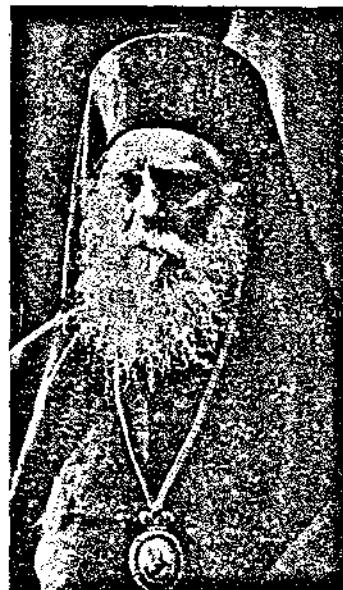
Да, народътъ знаешъ това, чувствуващо го, затова го и оплаква

Протоиерей: Д. Попвасилевъ.

Митрополитъ Симеонъ
като иеромонахъ въ 1873 год.

Отъ ранна младостъ до дѣлбо- ки стари- ни.

Последенъ портретъ

**Той умръ, по вѣчно ще живѣе въ ношилъ души!
Да се помолимъ за него!**